

Pseudokoordinering?

Det har i seinere år vært en viss interesse for konstruksjoner som *hun sitter og leser*, ofte kalt pseudokoordinering. I artikkelen blir det gjort greie for hvordan ulike språkfolk har omtalt dette, og hvilke kriterier som har vært nevnt som viktige for å avgrense dette fenomenet fra andre. Og det drøftes om pseudokoordinering er en heldig term for noe som er vanskelig å definere og avgrense.

Innledning

Et begrep som har dukket opp i norsk og nordisk grammatikk i seinere år, er pseudokoordinering, helst om koordinering av verb.¹ Mens vi i en «vanlig» koordinering har to eller flere elementer som er tilnærmet like viktige, som i

Vi danser og synger

så er det her en asymmetri, slik at det andre verbet framstår som det viktigste, mens det første får en viss karakter av hjelpeverb, sies det ofte, som i disse eksemplene:

Hun sitter og leser

De står og snakker med naboen

Og det sies derfor av noen at vi her ikke har en «riktig» koordinering, men en såkalt pseudokoordinering. Og mange har gitt både gode og interessante analyser av slike konstruksjoner. Men det er likevel ikke enighet om hvordan pseudokoordinering skal defineres, og hvilke kriterier en skal legge til grunn for å avgjøre om noe er pseudokoordinering eller ikke. Et viktig punkt her er hvilke verb som kan stå som første verb i slike konstruksjoner (V1), og det er det heller ikke enighet om.

Noen beskrivelser av pseudokoordinering

I det som gjerne kalles pseudokoordinering, er det to verb, som vi kan kalle V1 (det første) og V2 (det andre). For V2 er det neppe interessante restriksjoner, men det er bare visse verb som

¹ I svensk grammatikk oftest kalt *pseudosamordning* (SAG, Darnell o.a.).

kan stå som V1 (hvis vi skal regne konstruksjonen som pseudokoordinering). Hvilke verb det er, er det ikke enighet om.

Ulf Teleman (1974) er sannsynligvis den som har introdusert begrepet pseudokoordinering i nordisk (og muligens også internasjonalt). I ei bok som egentlig var en veiledning for koding av et talespråkskorpus,² nevner han pseudokoordinering og sier at V1 kan være et posisjonsverb (befintlighetsverb) eller bevegelsesverb, som *gå, komma, sitta, ligga*. Han regner også med *ta*, som i *ta å hämta tidningen* (stavemåten med *å* skyldes at beskrivelsen gjelder talespråk), men han regner også dette som pseudokoordinering: *ska du opp å exercera?* Skriftspråket krever i det siste eksempelet *att*, men talespråket kan ha *å*, likesom i *och*. Også andre verb som krever utfylling med *att*, som *sluta, börja*, regner Teleman med her.³

Begrepet pseudokoordinering ser ut til å være brukt mest om skandinaviske språk, men i 1985 bruker Quirk et al. (1985:978)⁴ det også om noen tilsvarende konstruksjoner i engelsk, bl.a.

I'll try and come tomorrow

der V2 også kan stå i infinitiv:

I'll try to come tomorrow

Her kalles V1 quasi-auxiliary verb, og foruten *try* nevner forfatterne også verbene *stop, go, come, hurry up, run*. Men de regner med pseudo-coordination også i

They sat and talked about the good old times

Ved *sit, start, lie* kan V2 erstattes av –ing-form:

² Prosjektet Talsyntax (1967-72) ved Lunds universitet.

³ Teleman bruker pseudokoordinering også om eksempler som: *Den er rund, eller snarere oval og den er snarere oval enn rund*, men det ser ikke ut til at noen andre trekker inn slike eksempler, så vi ser bort fra disse i framstillinga videre.

⁴ Det er sannsynlig at Quirk et al. her har Teleman som kilde. En av forfatterne av grammatikken, Jan Svartvik, var i mange år kollega av Ulf Teleman ved Lunds universitet. Og førsteutgaven av denne grammatikken, fra 1972, nevner ikke pseudo-coordination, men det dukker altså opp i den større utgaven fra 1985.

The sat talking about the good old times ⁵

En av dem som tidlig skrev om pseudokoordinering i nordisk, var Gunlög Josefsson (1991). Hun hevdet da at disse verbene kan stå som V1 i en pseudokoordinering (på svensk): *sitta, stå, gå, ta, åka, komma, ligga, springa, resa, vara igång, hålla på, sätta igång, lägga sig, skriva, ringa, telefonera, ropa, upplåta munnen, häva sin stämma, vara*.⁶ Det er altså verb som i hovedsak betegner posisjon, bevegelse, aspekt og kommunikasjon. Verbet *vara* betegner at subjektet befinner seg «et annet sted»:

Han er og fisker ved vannet

Norsk referansegrammatikk (NRG) bruker ikke begrepet pseudokoordinering, men det sies der (s. 647) at en konstruksjon med koordinerte verb kan uttrykke kursivt aspekt, som i

Barna satt og skreiv

Og de verbene som er nevnt som V1, er *sitte, stå, ligge* og *drive*.⁷

Svenska Akademiens grammatik (SAG) (bd. 4:902) regner med «pseudosamordning» når V1 er et posisjonsverb eller et bevegelsesverb (og subjektet forflytter seg) eller et verb som angir «kanalen för en språkhandling»:

Hon sitter alltid (i soffan) och röker turkiska cigaretter

Hon gick (till affären) och handlade mjölk

De ringde och meddelade mig resultatet i går

Men SAG tar også med et par andre verbtyper:

Börja/Fortsätt/Sluta och skrik!

Hon var vänlig och hjälpte mig med väskan

⁵ Ouirk et al. tar her også med visse koordinerte adjektiver, som i *The room is nice and warm*. Slike konstruksjoner er også nevnt i Lie (1982:204).

⁶ I hovedsak på grunnlag av Teleman (1974) og Andersson (1979).

⁷ Heller ikke GDS bruker begrepet pseudokoordinering, men se nedenfor.

Annette Myre Jørgensen (2000) sammenlikner først og fremst norsk og spansk, og hun skiller pseudokoordineringene i to undergrupper, PK1 og PK2:

- PK1: Som V1 nevnes verbene *stå, ligge, sitte, drive*. Disse er «delvis tømt for semantisk innhold og får derfor hjelpeverbsfunksjon, mens det svakt markerer aspekt på verb nr. 2».
- PK2: Som V1 nevnes her *ta, komme, gå* (i direktiv betydning). V1 er her ikke tømt for innhold i samme grad, men «bidrar med en aspektdimensjon, ingressiv, momentan». Og hun nevner også at de handlingene verbene i PK1 angir, skjer simultant, mens de i PK2 skjer suksessivt. (Setninger med PK2 kan oversettes til spansk med koordinerte verb, men ikke PK1.)

Lødrup (2002) mener også at pseudokoordinering ikke er en enhetlig kategori. Han hevder at i de konstruksjonene som har bl.a. posisjonsverb som V1, er V1 kontrollverb som styrer V2. Dette gjelder også verb som *være, komme, gå, sette seg, legge seg, ringe, drive*.⁸ Derimot må pseudokoordinering med *ta* analyseres annerledes, ifølge Lødrup, for *ta* har ikke et eget setningsdomene og må analyseres – litt uformelt sagt – som et hjelpeverb med aspektfunksjon.

Hos andre som har skrevet om pseudokoordinering i norsk, er det allmenn enighet om at posisjonsverbene *sitte, stå, ligge* kan være V1 i en slik konstruksjon. Digranes (2000) tar også med *henge*.

Tonne (2001) regner med posisjonsverbene som V1, men også *drive* og *gå* (når konstruksjonen angir kursivt aspekt). Vannebo (2003) tar i likhet med flere som er nevnt ovenfor, også med *ta* og *være*:

Ta og ro deg ned noen hakk

Han er og bader

⁸ *Drive* her da med agentivt subjekt, som i *Han driver og arbeider*. *Drive* kan også ha ikke-agentivt subjekt: *De drev og fikk SMS hele tiden*. – I en seinere artikkel, Lødrup (2014), er det de samme verbene som er nevnt som V1.

I en avhandling om denne konstruksjonen i svensk tar Ulrika Kvist Darnell (2008) utgangspunkt i SAG og drøfter hva slags verb som kan stå som V1. Hun mener at et viktig fellestrekk er verbenes «relativa blekhet». Hun nevner f.eks. en rekke bevegelsesverb, bl.a. *flyga, fara, gå, komma, kuta, rusa, springa, sticka, åka*. Full grammatikalisering, sier hun, har vi bare når verbene uttrykker målet for bevegelsen (målriktning) og de andre betydningene er borte. Blant bevegelsesverbene blir hun dermed stående med bare *gå, komma* og dernest *åka*. I tillegg kommer så posisjonsverb og flere andre grupper verb.

Darnell har også sett på hvilke verb som utgjør V2 i slike konstruksjoner, og i hennes materiale er det verbet *lese (läsa)* er det klart mest frekvente.

I en større avhandling om pseudokoordineringer og liknende konstruksjoner sier Wiklund (2007) at de verbene som kan stå som V1, er enten posisjonsverb (posture verbs) som *stå, ligge sitte*, bevegelsesverb som *gå, komme, springe* og dessuten verbene *være* og *ta*. En viktig betydning i flere konstruksjoner med pseudokoordinering, er at en handling begynner (inceptive meaning), som i

- Han tok og leste en bok
- Han satte seg og leste en bok
- Han gikk og vann en million (svensk eks.)

Om det siste eksempelet sier hun at det uttrykker overraskelse (surprise), men på norsk ville vi da helst legge til *hen* (Lie 2012), altså

- Han gikk hen og vant en million

I andre tilfeller har vi distal betydning («ikke nær»), som i

- Han var og leste en bok
- Han gikk dit og leste en bok

I en pseudokoordinering er V1 et «lett» verb, dvs. de har ikke sin fulle betydning. Verb med mer presis betydning går ikke inn i en pseudokoordinering.

- Hva gikk han og leste? (ok)
- Hva spaserte han og leste? (ikke ok)

Wiklund hevder at pseudokoordinering hører til en større kategori, en kopieringskonstruksjon, som vi kommer tilbake til seinere.

Hesse (2009) avgrenser pseudokoordineringer til konstruksjoner med disse verbene som V1: *sitte, stå, ligge, (henge,) gå, holde på, drive, ta, være*. Men hun nevner også *sette / legge seg*, som kan være delvis avsemantisert og fungere som V1.

En som også har interessert seg for slike konstruksjoner, er de Vos (2005). Han har sett på pseudokoordineringer i engelsk og afrikaans. Og han hevder at afrikaans har pseudokoordineringer med posisjonsverb omtrent som norsk:

Jan zal die boeke sit en les (Jan vil sitte og lese bøkene)

Dette finner vi ikke i engelsk, men de Vos regner med to andre typer pseudokoordineringer, som vi finner engelske eksempler på her:⁹

Caesar went to Gaul and devastated it

Caesar saluted his legions before he went and addressed them

Den første kaller han Scene-Setting Coordination (SceCo). Her er det to handlinger, der den første så å si setter opp scenen for den andre. Den andre (... *went and addressed* ...) kaller han Contiguous Coordination (ConCo), og der kan en ikke skille handlingene fra hverandre – handlingen i V2 er aspektuelt avhenging av V1. Og verbene står i kontakt: Det kan ikke komme adverbialer o.l. mellom de to verbene.

Disse konstruksjonene er også grundig beskrevet i GDS og Nielsen (2011), noe vi kommer tilbake til seinere.¹⁰

Blensenius (2015) er opptatt av aspekt, især i konstruksjoner med *holde på og (hålla på och)* og i den forbindelse også pseudokoordineringer med posisjonsverb og bevegelsesverb. Disse angir iflg. Blensenius progressiv (durativt) aspekt.

⁹ Foruten dublering av verb: *De løp og løp*.

¹⁰ Johannessen (1998) bruker ikke begrepet *pseudo-coordination*, men tar med slike konstruksjoner og andre i det hun kaller *unbalanced coordinations*.

Av det som er nevnt ovenfor, ser vi at blant dem som bruker begrepet pseudokoordinering (eller pseudosamordning), er det er ulike oppfatninger av hvor grensene for konstruksjonen er, eller rettere: hvilke verb som kan være V1 i en slik konstruksjon. De verbene som er nevnt, faller i flere grupper.

1. Posisjonsverb, dvs. *sitte, ligge, stå*.
2. Bevegelsesverb, især *gå, komme*
3. *Ta*
4. *Være*
5. Kommunikasjonsverb: *ringe, telefonere*
6. Verb som uttrykker kursiv aksjonsart, især *drive*
7. Andre aspektverb: *begynne, slutte* mfl.

Kongruenskonstruksjon

Noen grammatikere har en litt annen tilnærming og litt andre termer for slike konstruksjoner. I *Grammatik over det Danske Sprog* (GDS) brukes ikke begrepet pseudokoordinering, men *kongruenskonstruksjon*, i en beslektet betydning. Bakgrunnen for dette begrepet er iflg. GDS at en har to verb (unntaksvis flere) som kongruerer («mht. fleksivisk form»). Disse kan deles i flg. undergrupper:

1. Situative konstruksjoner
 - a. Lokaliseringskonstruksjon
Katten lå og sov
Ole gikk ut og hentet avisa
 - b. Meddelelseskonstruksjon
Thomas ringte og sa at han hadde fått en datter
Hun banket på døra og spurte om veien
Han skrev en e-post til henne og fortalte det
2. Transitivkonstruksjon
 - a. Resipientkonstruksjon
Så tok jeg en løk og hakket

Han fant et brett og la maten på
Hent ei avis og legg under
Finn deg en annen og gift deg med!

b. Konstruksjon med detransitivert V1

Ta og lån meg 500 kr til neste uke
Du skulle se og bli satt opp på liste over søkere ¹¹

3. Predikativkonstruksjon

Kunne du være snill og hjelpe meg med glidelåsen!
Vær vennlig og rykk innover i bussen!

Lokaliseringskonstruksjonen er den hyppigste, iflg. GDS. V1 kan være 1) statisk og atelisk eller 2) telisk (målrettet). I den første gruppa er statiske verb som *stå, sitte, ligge, henge*:

Hun sitter og leser i ei bok
På snora henger det et håndkle og flagrer

men også dynamiske verb som *gå, løpe, kjøre* med atelisk betydning:

Hun gikk og så på mobilen hele tida

Det kan også være en statisk predikativkonstruksjon:

De er ute og spiller fotball

Den andre gruppa har telisk V1:

Gå bare ut og lek!
Jeg drar hjem og hviler litt
Han skyndte seg inn og ringte politiet
Hun reiste til Bergen og ble operert
Denne boka kjører jeg til byen og får byttet

¹¹ Denne konstruksjonen er drøftet av Urd Vindenes (Vindenes 2013, 2015), som hevder at den uttrykker resultativt aspekt og intensjonalitet, men ikke er en pseudokoordinering.

Også med *bli, være*:

Blir du og spiser med oss?

De er i Arvika og handler til jul

Danske Peter Juul Nielsen (2011) skriver også om *kongruenskonstruksjoner*, delvis i tråd med GDS, men delvis også med kritikk av GDS. Kritikken gjelder først og fremst inndeling av disse konstruksjonene.

Kriterier

Mange grammatikere mener altså at pseudokoordinering skiller seg fra det vi kan kalle *ekte koordinering*. Nå er det få som sier noe om hva «ekte» koordinering skulle være, det må helst forstås negativt, altså ut fra hva kriteriene for pseudokoordinering er. Og her er det ulike slags kriterier som har vært brukt for å skille mellom pseudokoordineringer og andre koordineringer, ikke minst semantiske:

- V1 har svekket betydning, ev. er tømt for innhold
- V1 og V2 angir én hendelse, ikke to
- V1 angir aspekt

Men det har også vært anført flere formelle kriterier som kjennetegn på pseudokoordineringer:

- V1 og V2 (ev. med utfyllinger) kan ikke bytte plass: Hun sitter og leser – *Hun leser og sitter
- Vi kan (normalt) ikke legge til *både – og*: *Hun både sitter og leser – Hun både sykler og svømmer
- Vi kan spørre ved invertering av V1: Sitter hun og leser? – *Sykler hun og svømmer?
- Negasjon etter V1, ikke begge: Hun sitter ikke og leser – *Hun sykler ikke og svømmer
- Utfylling til V2 kan tematiseres: Denne boka sitter hun nå og leser – *Fotball sykler han og spiller (jf. Han sykler og spiller fotball)

Hvis pseudokoordinering skal kalles en egen konstruksjon, så bør det være noen egenskaper som er felles for alle pseudokoordineringer, og som skiller disse fra ekte koordineringer.

Et viktig kriterium har vært at V1 er tømt for innhold eller har svekket innhold. Vi kan vel si at V1 er tømt for sitt egentlige innhold i

Ta og skynd deg hit!
Vi driver og bygger hytte
Hun gikk hen og ble med barn¹²

Og svekket innhold kan en nok si i eksempler som

Hun sitter og leser

Men i mange tilfeller er betydningsinnholdet til V1 klart til stede:

Kom hit og spis med oss
Jeg går og kjøper litt mat
Hun ringte og fortalte at de skal flytte
Jeg drar hjem og hviler litt

Kriteriet om at V1 og V2 skal angi én hendelse, ikke to, passer heller ikke bestandig. Det passer vel i

Ta og skynd deg hit!

Og kanskje på

Hun sitter og leser

Men neppe på

Jeg går og kjøper litt mat

¹² Lie (2012) hevder at denne konstruksjonen (*Hun har gått hen og vunnet i Lotto*) betegner noe som er overraskende eller bemerkelsesverdig. Wiklund (2009) nevner det som en av de betydningene *gå och V* kan ha i svensk, men altså uten *hen*.

Hun banket på døra og spurte om veien
Sett deg og hvil deg litt

Om V1 har utfylling, spriker oppfatningene. Mange regner med pseudokoordinering også når V1 har utfylling, bl.a. SAG i:

Hon sitter alltid (i soffan) och röker turkiska cigaretter

Hesse (2009) derimot hevder at når V1 har utfyllinger, har vi ikke lenger pseudokoordinering.

Lisa sitter på sofaen og strikker

Et annet kjennetegn ved pseudokoordinering skal være at V1 angir aspekt. Det gjelder især posisjonsverbene, men også andre, som angir kursivt aspekt:

Hun sitter og leser
Han ligger og hviler
Han driver og studerer

Og ingressivt aspekt:

Hun gikk og la seg
Ta og ro deg ned!

Det gjelder også hvis man (som SAG) tar med eksempler som:

Börja/Fortsätt/Sluta och skrik!

Men i andre tilfeller angir V1 ikke aspekt:

Han ringte og gratulerte meg
Hun gikk hen og ble med barn
Han gikk på butikken og kjøpte mat

Et av kriteriene som har vært brukt for å bestemme om vi har pseudokoordinering, er også det at V1 og V2 (ev. med utfyllinger) ikke kan bytte plass. Det passer i mange tilfeller, bl.a.¹³

Hun sitter og leser - *Hun leser og sitter

Han ringte og gratulerte meg - *Hun gratulerte meg og ringte

Det gjelder ikke minst når V1 og V2 angir to handlinger som kommer etter hverandre i tid:

Jeg går og handler - *Jeg handler og går

Vi drar og bader - *Vi bader og drar

Men det med fast rekkefølge gjelder jo også i mange andre tilfeller av koordinering, især når det er tale om tidsrekkefølge eller årsak/virkning-forhold:

Han drog til Amerika og ble en rik mann der

Hun ville bli kokk og prøvde ut alle restaurantene i byen

Han er sjuk og kan ikke komme

De andre formelle kriteriene passer også på flere av de konstruksjonene som er nevnt i GDS, men ikke eller sjelden ellers, bl.a. spørsmål med invertering av V1:

Går du og handler litt?

Satte du deg og hvilte litt?

Finner du et brett og legger maten på, kanskje?

Et kriterium er også at utfylling til V2 kan tematiseres. Det går bra ved de mest omtalte verbene og flere andre:

¹³ Setningene med stjerne kan være grammatiske, men ikke i samme betydning som setningene med omvendt rekkefølge.

Mobilen gikk hun og så på hele tida
Denne boka kjører jeg til byen og får byttet

Men det går ikke like greit i alle tilfeller:

?Fotball er de ute og spiller
?Båten var han ute og gjorde klar
?Det skrev han en e-post til henne og fortalte

GDS (988) nevner nok et kriterium (for kongruenskonstruksjon), nemlig at lokaliseringskonstruksjonen med statisk (lokativ) V1 kan ha perfektum av V1, men ikke med hjelpeverb ved V2:

Han har sittet og sovet
*Han har sittet og har sovet
Han har drevet og reparert hus
*Han har drevet og har reparert hus
Han har gått hen og gifta seg
*Han har gått hen og har gifta seg

Når V1 er direktiv (telisk), har vanligvis også V2 perfektum med hjelpeverb, ifølge GDS:

De var reist til byen og hadde sett en film

Men her er det nok vakling:

Hun har kommet hjem og (har) rydda opp

Drøfting

Vi har til nå prøvd å gjengi hva ulike språkfolk har skrevet om pseudokoordineringer, hvilke kriterier som forteller oss om vi har en pseudokoordinering eller ikke, og hvilke verb som kan inngå i en pseudokoordinering. Og det er på tide å trekke dette sammen og antyde en konklusjon.

De som har skrevet om slike konstruksjoner, har først og fremst nevnt dem med *sitte, ligge, stå + gå* som V1, bl.a. Western (1921: 51).¹⁴ Og det er setninger med disse som V1 som har vært mest omtalt i faglitteraturen.

Begrepet pseudokoordinering kom som nevnt trolig med Teleman (1983). Begrepet ble populært, og dermed ble det etter hvert mange verb som ble nevnt som V1 i en pseudokoordinering. Og da bør vi stille oss spørsmålet om hvor grensene går. Hvis pseudokoordinering er en konstruksjon, hva hører da med, og hva hører ikke med i en slik konstruksjon? Og: Er kategorien pseudokoordinering såpass entydig og enhetlig at det gir mening å ha ett navn på den?

Men før det: Forleddet *pseudo-* brukes i sammensetninger om noe som er uekte eller falsk, omtrent som *kvasi-*. Vi har f.eks. pseudovitenskap, som ikke er ordentlig vitenskap. Vi har i grammatikken pseudoutbrytning, som ikke er det samme som utbrytning.¹⁵ Termen pseudokoordinering skulle da tilsi at det ikke dreier seg om koordinering i det hele tatt. Men det gjør det jo. Formelt sett har vi i *hun sitter og leser* en koordinering som er like ekte som i andre eksempler. Vi har to verb som er sideordnet, på samme måte som i *hun sykler og løper*. At det er noen forskjeller mellom de to konstruksjonene, er så, men at den første er pseudo eller uekte, er ikke innlysende.

Det gir etter mitt skjønn en bedre beskrivelse av dette å si at alle eksemplene som er nevnt i denne artikkelen, inneholder koordineringer. Og i koordineringer er det slik at to elementer, i dette tilfelle verb (verbfraser) som er koordinert. Men så er det slik at verbene (verbfrasene) ikke alltid har samme vekt, og vi kan da si at koordineringa ikke er symmetrisk eller balansert.¹⁶ Og da er det ikke slik at det er noe enten–eller, men at dette er en graduell

¹⁴ Men han nevner også *komme, være ute, være henne*.

¹⁵ Utbrytning f.eks.: *Det var Kari som bestemte det*. Pseudoutbrytning: *Kari var den som bestemte det*.

¹⁶ Som i Johannessen (1998): *unbalanced coordination*.

egenskap, fra tilfeller hvor V1 er avsemantisert (*ta og ...*) eller har svekket betydning (*sitte og ...*), over koordineringer med et V1 som har beholdt mer av sin betydning, og hvor det snarere er snakk om to handlinger enn én, og fram til koordineringer som er «i balanse», altså hvor konjunktene har tilnærmet samme vekt og betydning, som i *hun sykler og løper*.

Konklusjon

Vi har her i denne artikkelen sett at begrepet – og fenomenet – pseudokoordinering i skandinaviske språk har vært drøftet i en rekke artikler og bøker i seinere år. Men det har ikke vært enighet om hvordan begrepet skal defineres og fenomenet avgrenses. For vi ser at det er mange verb som kan stå som V1 (første verb) og oppfylle flere av de kriteriene som har vært foreslått. Og etter beskrivelsene å dømme ser det ut til at noen koordineringer er «mer pseudo» enn andre, og i så fall er det fenomenet vi her har med å gjøre ikke noe enten–eller, men noe graduelt.

En annen sak er at begrepet pseudokoordinering er problematisk, for det forutsetter at pseudokoordineringer ikke er koordineringer. Men ut fra vanlige beskrivelser av koordinering har vi jo det, altså koordinering, også i de konstruksjonene som er kalt pseudokoordineringer.

En bedre beskrivelse av dette vil derfor være å erstatte begrepet pseudokoordinering med noe annet, f.eks. ubalansert koordinering. Og ubalansert koordinering er da ikke noe annet enn koordinering, men en type koordinering som er mer eller mindre balansert.

Litteraturliste

Andersson, Lars-Gunnar, 1979. Några V-V-konstruktioner. Göteborg: *Gothenburg papers in theoretical linguistics* 40.

Blensenius, Kristian, 2015. *Progressive constructions in Swedish*. Göteborgs universitet.

Darnell, Ulrika Kvist, 2008. *Pseudosamordningar i svenska*. Doktoravhandling, Stockholms universitet, Institutionen för lingvistik.

de Vos, Mark Andrew, 2005. *The syntax of verbal pseudo-coordination in English and Afrikaans*. Doktoravhandling, Universitet Leiden.

- Digranes, Anne-Guri, 2000. *Mikkel rev satt og skrev: Grammatikalisering av posisjonsverb-konstruksjonen*. Hovedoppgave i nordisk, Universitetet i Oslo.
- GDS = Hansen, Erik & Lars Heltoft, 2011. *Grammatik over det Danske Sprog I-III*. København: Det Danske Sprog- og Litteraturselskab
- Hesse, Andrea, 2009. *Zur Grammatikalisierung der Pseudokoordination*. Tübingen/Basel: A. Francke Verlag.
- Johannessen, Janne Bondi, 1998. *Coordination. Oxford studies in comparative syntax*. New York: Oxford University Press.
- Josefsson, Gunlög, 1991. Pseudocoordination – a VP + VP coordination. *Working Papers in Scandinavian Syntax* 47, 130–156. Lund: Department of Scandinavian languages, Lund University.
- Josefsson, Gunnlög, 2014. Pseudocoordination in Swedish with *gå* ‘go’ and the “surprise effect”. *Working Papers in Scandinavian Syntax* 93.
- Jørgensen, Anette Myre, 2000. Det er ikke bare å ta og koordinere. I: Andersen, Øivin mfl.: *Menneske, språk og felleskap*. Oslo: Novus.
- Lie, Svein, 1982. Likt og ulikt om ditt og datt. Paratagmer med fast rekkefølge. *Maal og Minne* nr. 3-4, 195-205.
- Lie, Svein, 2012. [Arne har gått hen og blitt 70!](#) I: Enger, Hans-Olav & Unn Røyneland (red.): *Fra holtijaR til holting. Språkhistoriske og språksosiologiske artikler til Arne Torp på 70-årsdagen*. Oslo: Novus, 211-220.
- Lødrup, Helge, 2002. The Syntactic Structures of Norwegian Pseudocoordinations. *Studia Linguistica* 56, 2, 121-143.
- Lødrup, Helge, 2014. There is no reanalysis in Norwegian pseudocoordinations (except when there is). I: Helland, Hans Petter & Christine Meklenborg Salvesen (red.): *Affaire(s) de grammaire: Mélanges offerts à Marianne Hobæk Haff à l'occasion de ses soixante-cinq ans*, 43-65. Oslo: Novus.
- Nielsen, Peter Juul, 2011. *Kongruenskonstruktion i dansk*. Oslo: Novus.
- NRG = Faarlund, Jan Terje, Svein Lie & Kjell Ivar Vannebo, 1997. *Norsk referansegrammatikk*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Quirk, Randolph, Sidney Greenbaum, Geoffrey Leech & Jan Svartvik. 1985. *A Comprehensive Grammar of the English Language*. London: Longman.
- SAG = Teleman, Ulf, Staffan Hellberg & Erik Andersson, 1999. *Svenska Akademiens grammatik I-IV*. Stockholm: Svenska Akademien / Norstedts Ordbok.

- Teleman, Ulf, 1983. *Manual för grammatisk beskrivning av talad og skriven svenska*.
Institutionen för nordiska språk, Lunds universitet.
- Tonne, Ingebjørg, 2001. *Progressives in Norwegian and the Theory of aspectuality*. Oslo:
Acta Humaniora.
- Vannebo, Kjell Ivar, 2003. Ta og ro deg ned noen hakk: on pseudocoordination with the verb
`take´ in a grammaticalization perspective. *Nordic Journal of Linguistics* 2003; 26 (2),
165-193.
- Vindenes, Urd, 2013. *Se å få deg et liv! En korpusbasert analyse av se-o-V-*
konstruksjonen i norsk. Masteroppgave, UiO.
- Vindenes, Urd, 2015. «Se å få deg et liv!» – om grammatikalisering og bruk av se-o-V-
konstruksjonen i norsk. *Norsk Lingvistisk Tidsskrift*, 63-88.
- Western, August, 1921. *Norsk riksmåls-grammatikk*. Kristiania: Aschehoug.
- Wiklund, Anna-Lena, 1996: Pseudocoordination is subordination. *Working Papers in*
Scandinavian Syntax 58.
- Wiklund, Anna-Lena, 2007. *The Syntax of Tenselessness*. Berlin: Mouton de Gruyter.
- Wiklund, Anna-Lena. 2009. The syntax of surprise: Unexpected event readings in complex
predication. *Working Papers in Scandinavian Syntax* 84.

Svein Lie
2017
svein.lie@iln.uio.no